

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Ge'on Yehudah ẕi-Yerushalayim

Rûbîn, Šelomo

המלש, ןיבור

ẕin, 629 [1868 oder 1869]

ינש קלח

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9920

חלק שני

פְּלִי גִבֹר וְשִׁמְלַח אִשָּׁה

א

חליסות וצנא בגדי בני ציון ובנות ירושלים.

וּתְקַח מִבְּגְדֶיךָ וְתַעֲשֶׂי לָךְ בְּמֹת
מְלָאוֹת וְתִזְנֶי עֲלֵיהֶם . . .
וְהַפְּשִׁיטוּ אֹתָךְ בְּגְדֶיךָ וְהִנְיַחְךָ עִירוֹם וְעָרְיָה.
(יחזקאל ט"ז.)

פרק ראשון

בגדים תחתונים

א. כתנת

בשנות הנאות הקדמוניות נשחוו בגר ואסה לכסות ונערווי צערם
בעלי עצות, בקנה וסוף, בעורות ובאלרות סער, צוכסה עתיק ונלנר
ופסחים, אשר הארכו עד ארכבותיהם, ולווידיס באזור עור על ירכותיהם,
כאשר חלצטנה כשי עם הארץ בארץ ערצ עד היום הזה.

אכן אחרי כן הפכו להם שלוח עור * צערס כואת צונלאת
ונחשבת וצוף או נשי או נחל, ונקרא בגד תחתון כזה בלי צתי ידיס **
לאנשים ולנשים בעצמיה כתנת *** (Kiton, וציונית Kition, וצרוויית) (צקרוס
האוחיות) Tunica, וצו"ר על ויעשו להם חבורות אסטביון; אך כתנת
הנשים היחה ארוכה יותר וכתנת האנשים, אשר ע"כ בא הלוי לכהנים,
אשר לצפו כתנות קלרות כאלה, לכל יעלו צועלות על הוצח אשר לא
חגלה ערותם עליו; ולהנולך לוד אשר היס חגור רק אפור צד על
כתנתו ומכרכר בכל עוז ל: כי ארון ה' בהכסאו לעיר ליון, הוכיחה ויכל אסתו
על פכיו, כי כגלה לעיני אנהות עצדיו כהגלות כגלות אחד הריקים.

ב. אזור מתנים

קניצ כתנת כואת הרחבה צופלי כפליה חגרו אזור **** פסחים
על הנחכים, לנענן הדצק הכתנת היעצ אל ונחני לוצטה, (ירוויסו י"ג)

* ולטון האדרס צ"ר כתנות עור סדצקים לעור ר' אליעזר אונר אגאה ר"ל
עור עזים.

** ולהלוצטה לצדה היחה זרועו חסופה, (ישעיה כ"צ יחזקאל ד' ז').

*** כי הכתנת היחה בגד תחתון בנין חלוק על צער האדם נראה ונכתובים
רבים ד"ו ויקרא ט"ז ד' שווסק, על צערו גם על הכתנת שזכר, וס"ה ה' שונחאונת
שולוויית צליה לאזור: "פשתתי את כתנתי איככה אלצטנה!" אונס ציוני וקרא האחרונים
השתמשו צעם הרצו וכתנת גם לליון הנלצושים בכלל, ד"ו, וכתנות כהנים ואה" (עורא
צ' ס"ט) וכן נחמיה ז' ע' וע"צ.

**** עיין צו"ק פ' ואלו מנלחין ובחולין פ' כל הצער ואזורו נוכיח עליו וצערך שס.

ולא יכשל בהליכתו אם הכתנה תתקפהו כעוניה עטה. *) הכתנה עם חגורה על ווחים הספיקה ציוני קדומים לאכשי הסמוך עוצדי ארמה ורועי לאן ולנציאי עם הארץ (אשר רצם היו צוקרים וזולשי סקומים גם הם וכונעו כלם לכו בלבושם הפשוט להוכיח על הצלי חנדה המותרות בצגדי פאר כאשר כזכיר להלן) אף בלחם שער עלי קרח, ולהאשה רק ציטנה בחדר הנשים.

ג. כתנת פסים

בצורת היונים לבית ישראל, לצטו העברים והעבריות — וציחוד הסרות העדינות בלחתן שער עלי קרח, כי תלצנה בכות הוולך הצחולות מעילים (ס"ג י"ג) — על הכתנה הנ"ל, שלא כסתה אח לוצסת רק מכתפות זרועותיו עד קרקוליו, עוד בגד תחתון אחר, והוא מעטה רחב ומעודד ונושטרע עם צתי ידים ארוכים ורחצים וסולים ותקפלים ומתקמטים ויורדים עד כפות הרגלים, וסונו הכללי מעיל (מלשון על הכתנה) והפריי כתנת פסים. והיתה אם הפורה ופסי עורה טובה בלצעהו כנ"ל (ועם פסיס מלשון "פסתה צר" צחלים ע"ג) אשר לצט הרועה יוסף צן יעקב, או עשויה במלכת ומחצבת ומחורר לק זך כך ועוז כונו לומר או מסי ומשוארת גם צטלל לצעי רקוה (עפ"י הוראת פסיס הנ"ל) גם צפחילי זהב ובגדילי רקוחים על פי חיקה ועל ספתה (ע"ד ועיל האמד כליל חכלת של הכה"ג אשר שפה היתה לפי ראשו סציצ מעשה אורג ועל שוליו רחוקי חכלת וארגמן ותולעת שני ופעמוני זהב, כי גם חגורות ומעילי הנשים היו מוקיציים צפעמוני זהב להשויע קולם כאשר תפוז העלמה ותכרכר) ועל סוליה (מלשון "פס ידח" סר"ל האלצעות צדניאל ה') אשר לצטה חור צת הוולך דוד (ס"ג הנ"ל). ואם היתה הכתנה הזאת מרוקמת צחועי זהב ומעלפת ספירים ואצני חפץ נקראה כתנת תשבץ כונו שיהיה כתנה הכה"ג, וצלי ספק גם כתנת סוכן צית הוולך (ישעים כ"ג כ"א). וצ"ס לוח דוד להחכם הרופא האיעלקי מו"ה דוד די פומיק מוזכיר אלל השם גביש שלד"ק הוא מלצוט של פסיס (?). ואיפטר סדכטו גם הם המלה מורכבת מן גצ"איש, אשה (נ"ר) ס' א"ב ג' י"ח) ס' א"ב ג' י"ח) ס' א"ב ג' י"ח)

פרק שני

אזורי תפארת

הנזירי אזור בפתניהם סרוחי מבילים בראשיהם קיץ מראה שלישים בלם דמות פניבבל (ס"ב) ס' א"ב ג' י"ח) ס' א"ב ג' י"ח) ס' א"ב ג' י"ח) פשדים ארץ מולדתם (מקאלה כ"ג) ס' א"ב ג' י"ח) על המעיל רצ קומטים ורחצ ידים הזה חגרו ומעל לירך אזור תפארת הסוצ צח הגוף צקסורים טובים, למען אחו צכפלי המעיל ודחצ וככצ * ולכן מורה צעברית הפעלים אזור חגר וסנכ על זקנות המעשה.

למעלה, לבל יחווודד לארכו ולרחבו יותר מידי ויכע לשען לתכועת הגוף.
לחגור כזה קראו בשמות שונים כפי כושרו:

א. אֲבֵנִים

הוא היה חגור הכתמים על הכתכת מעט מעט ותכלת וארגמן ותולעת שני ונעשה רוקס (שמות). וכן החגור על הכתכת אשר לבל הסוכן אשר על צית המלך (ישעיה).

ב. מִזָּח

הגברים ואלכסי הארץ חגרו ג"כ על פי הכתכת „כפי כתתי יאזרכי“ חיוב ל' י"ח) אזור הנעשה מעור (מ"צ א' ח') או מפשמים (ירמיה י"ג א') ונקרא „אזור ותמים“ או „אזור חללים“ והוא שנתן תכועה קלה להגוף, והקצ לו עור וחיל וגבורה ושומחה (ע"כ נופל לשון חגר ואזור על כל המלילות האלה) וזה נקרא ג"כ מִזָּח או מִזִּיחַ ע"ש שכובש את נרחצי הכתכת ללמלא אותה כפי נדת הגוף כמו הוֹזִיחַ שכובש אפיקי מים לבל יעלו על גדותם לכסות ארץ.

ג. חֲגוּרָה

אולם מין חגור אשר לבלו גם האנשים גם הנשים נקרא בשמו הכלל, חֲגוּרָה. אלל הגברים הוא מורה אזור ותמים כפי כתכתם, גם אזור חללים לאיש ולחמה אשר ישם בחגורתו חרבו חליו וקשתו ושאר כלי מלחמה כנעשה עמי ארלות הקדם וגם היונים והרומנים באיירופה עוד היום. עד שנעשה השם חגורה נשותף לשם כלי זיין, ומורה חגור כמו חל' (ס"א י"ח ד'), ואיש הלכא נקרא „חוגר חגורה“ (מ"צ ג' כ"א) „חוגר כותפת“ (מ"א כ' י"א) ומאשר חותו היא כלי מלחמתו (ע"ד וחמתי היא סמכתני) „שארות חמות חגור“ (תהלים ע"ו י"א). ואלל הנשים היתה החגורה צינור קדמונים לבקוח ערוה, כעין חגורות עלי תלכה שעשו להם אדם וחמה וכעין החגור * שנחנה אשת החיל לכנעני לור ולידון (משלי ל"א כ"ד). וצינור ישעיה (ג' כ"ג) היתה החגורה להנשים צין מיני עדי עדיים והיה מניחה לד"ק גם (עיין קטורים להלן) חגור תפארת.

ד. פְּתִיגִיל

בישעיה שם (כעין Venusgürtel במצטא העמים הקדמונים) וטעם סוף המלה ע"ד „וגיל גבעות תחבורכה“ (תהלים ס"ה י"ג) וע"ד „ותאזרכי שומחה“ (שם ל' י"ב) ע"ש שהחגור כותן לחוברו שומחה וגיל בקלות גופו ותנועותיו ככ"ל (ובכלל מורה הפרש גול כמו רעהו חול על התכועעות צפנים שונים) **. ואם היה חגור ותמים כזה לאנשים או לנשים לסימן

* ונקרא בארמית זָנַר (תרגום משלי ל"א) וזהו צל"ח סינר.
** ואולי נחמה מזה השם פסיקיא צומחה (שבת פ' ע"ו) ע"פ שם אזור רחב ומעין חלון צר אשר לקשרו בהם.

לער ואצל נקרא שמו שק — ,ותחת פתיגיל ונחגורת שק" — ע"כ נופל על השק כמו על חגור המנחים לשוכות חגר, פתח (ישיעיה כ' ז'), והולילה בהתהפכות הכונה, "פתחת שקי ותאזרי סוּחָה" ויאמר "שק חפתי עלי גלדי" (איוב ע"ז ע"ו) ע"ד שכאמר "ותפרו" על חגורות עלי חלטה, וע"ד "כתכות עור". והיה שק כזה גם מלבוש פשוט כעין חלחת שער אשר לבש ישיעיה הכניח להראות לעיני העם ונאסו צמותות, ודומה אל אזור פסתים של ירמיה ואל אזור עור של אליהו.

ה. קשורים

חרון שאננות

רבות במחוז

פישפה וערה

ותורה על-הלצים

(ישיעיה ל"ז)

אכן החגורים אשר לבשו רק הנשים לבדן נקראים קשורים (ישיעיה ג' כ'. ירמיה ז' ל"ז), וכדף הפעל ונזכו עם ע"ד י ועם ע"ט פת צוקרא, כי השקש קשר וורה בכלל על כריכת ועמידת דבר קבוצ דבר (בראשית ל"ח כ"ח) ועל חגור העדי צפרע (ישיעיה ע"ט י"ח). אנוכס ענדו קשורי עדי כאלה גם על היד (דברים י"א י"ח) על הגרגרת (נוסלי ג' ג') על הלצ (שם ו' כ"א) — והו ולילת, "אולת קשורה בלצ כער" (שם כ"ז) שר"ל הכער נתפאר ונתקשט בחולתו — ועל האלצעות (שם ז' ג' ועיין להלן בזה). וכמו שהקרא חגר וורה בדך השאלה גם על זריזות ובריאות, כן וורה קשר אלל לאן על בריאות ומיוזנות (בראשית ל').

רוחב חגורת הנשים היה עד שלש וארבע אלצעות (ולפי יוקיסון פלאוויוס היה רוכב אצנע הכה"ג ד' אלצעות) וארכה עד שלשים אמה (וכן היה גם אורך אצנע הכה"ג) ונעשתה וחוור יקר דק וכך כמו נסי ולער לחר וכיולא זו, והיתה חגורה בזאת וקושטת צרקנות פארי ונעשה לעלועים ופקועים וכרובים ותיוורות ולפיעות ונעשה חו"ס צ (שע"כ נקרא חגור ופואר כזה אשר על אפוד הכה"ג צסס הפרטי חשב) ע"ד האיש לבוש הצדים (דניאל י' ה') שהיו נחניו חגורים בכחם אופז, וכן צהזיות יומכן הסחה נזכיר חגורי זהב על חזה שרפי וועלה, והשבעים ונחגרוים הכחוצ (שמוסצ ג"כ על איש אחד לבוש צדים כמו דניאל הכ"ל), וקסת הסופר צמותני" (יחזקאל ע' ז') כאלו כתוצ הספיר שר"ל אזור ששמו קסת* הועוער צקפירים

(* השבעים ונחגרוים השם קסת צולה Zone שר"ל חגורה, ויפה העיר צה החכם רד"ח לאנדעקצערב (תולין שנת תרפ"ח נומר 29) שהיא אחיצה היונית Kestos וכוונת הכניח על אזור המלציה שהיה קיון המטרה. ומ"ס שם החכם הזה, "אזור הסופר" שכתב תכ"ד כי ל"ד השבעים לא חיינו חסופר כלל, שאללס הסופר כמו הספיר ככ"ל. ויתכן שגם שם החגורה הקדושה לטפריים תלמידי ירושלים Kosti הוא ושם קסת בעלמו, ואין צורך להטערה Nork וקיעחו שהשם כמו כ"ד.

היה חגור צוחניו. וראשי קלות החגורה החאחדו בעכסים וצקרסי זהב
 ושוזלים צאצבים עוצות וורגליות, ווסגר העכסים היה לווען יתלכדו קלוי
 החגורה וגם יתפרדו יתחצבו וגם יתקוולו כרלון הלוצט, זה לד"ק טעם
 הכחוצ (ש"ה ז' ז') „סווקי ירכיך כמו חלאים וועשה די חונן שררך אגן הקסר
 וגו'“ קלוי החגורה קשורים על הירך בחלי כחם וועשה חרש וחוסב,
 והקרקס הזה, בעצור סדומה לעצור ווספי סווקוולו חלל העצור בגוף הלוצט,
 וכוונה סרר *) וועהדויוון הזה תלח סוליצ וקוס לקוב אל חלקי הגוף בעלום
 כמו צטן סדים לואר וכו', והעלילה גם היא מפורחת סס כמו חלאים וועשה
 די חונן! וסופרי הסודים והערביאים הקדוונים וזכירים כי עכסי החגורה
 וקרסיה הסויעו ללללי זורה כאשר סזזה וכרכה העלום ככ"ל, וע"ז רומז
 הכחוצ צט"ס הכ"ל הנותחיל „וזה יפו פעמיך צנעלים וגו'“ היינו צעת
 הרקוד צוחול משחקים צהוון חוגג.

וולצד החגורות הופורחת האלה אשר התפארו צתן נסי ורוס
 הארץ, לצטו נסי עם הארץ גם חגורות פסוועות עשויות וועור או מפסחים
 הנ"ל או משערות צסמה וחיה, כאשר תלצטנה עוד היום נסי הצ"י
 דואינים והנסיס היועצות צערי ווער צאקיא.

פרק שלישי חריטים

אם ראינו צפרק שלפני זה כי חנסי הלצא נסאו צחגוריהם (**)
 הכצוצים (כעין חסן האפור של הכה"ג שסיה כפול ר"ל כצוצ) כלי
 תלחומס, כן ידוע כי החגורה צא"י השחמושה לפעוים צווקוס כים ותיק
 לשחת צה וועות וועטפתח ושאר חפלים קטנים (***) אכן להעצרות
 העשירות והאלילות היה כים ויוחד הכעשה וועחכת או וועור או וועוור
 יקר אחר, והיה תלוי צפחיל לוויד אל החגורה או סוור צקוועיה, ונקרא
 כים תלוי כזה צסס חריטי אשר וולצד תסויעו גם להאנסיס לשחת צו
 לרוך כסף ושאר דצרי חפץ (ו"צ ה' כ"ג) היה להנסיס עדי וקסוע שהוא
 „החריטיס“ (ישעיה ג' כ"צ) ספירטו רד"ק ורזעכמויללער וגיוזיוס כיסים,
 וכעסו וועצו או ווכסף, רחצ לוועלה ווולק תחתיו, ופי ראשו מפורח צספת
 ארגון צחורי סניכים וצחרווי חצבים יקרות.

(*) וגם ווספי שהקרקס הסוא וועזיק וועמוץ קשורי החגורה סכן הורחת סרר צארעיות
 חומוץ וחוק וועה סרירות לצ.

(**) וחולי נסאו אז חיה ויין כלי זיין גם צסנדל ועפי"ז יפורט הועצח „ויחן
 דמי תלחומה צחגורתו אשר צוחניו וצנעלו אשר צרגליו“ (ו"א צ' ה'). (צסגס ווליו
 צחקרל סס ויוחד לנסדל איש וועחמה והוא סאן (ישעיה ע' ד').
 (***) וציווד הנקרא חפונדה (Funda) צ"פ הוואה: לא יכנס אדם להר הצית
 צמקלו צנעלו וצאפונדתו, ופי הערוך סס שהוא חלוק קטן ויש צו הדעה וקוועות ספורים
 וועחנים סס דצר הועורח להס, וכן סצת פרק סולטיע ספירטו ג"כ אזור חלול או חלוק
 עם כיסין. וכן כלים פרק כ"ז כים של פונדל ועיין ר"ע ור"מ וחוי"ט סס.

פרק רביעי
רדידים.

העצרות כסו את ראשיהן עד הולכה צועפת עשויה מחומר לק או גב, ושתי כתפותיה יורדות על שכונן, ונקרא וקוס כזה צסס רדיד (ע"ס שוחפסט ויורד ו"ל הרודד עוים תחתי) אשר הסליכו בחפזון על ראשן בהגלות כגלות גבר זר לעיניהן. הכזיא ישעיה מונה את "הרדידים" בין עדיי תפארת צכות ליון, ובסירי שלמה סצצה סולוית כלילה לבקש את טאהצה נפסה ועל ראשה רדיד כזה, אשר שומרי החומות נסאו וועליה בחפזם אותה לזונה כי קתה פניה.

פרק חמישי
בגדים עליונים
א. מעיל

צסס מעיל (הכגור ונולה על) ליינו העברים וין בגד עליון (כעין Talar או Mantel) ונתחרך ונתרחצ לכקות על הלוצס אותו עד כף רגליו (וועיל הכהן הסתלשל וירד חרלה לאות התצל" ספר החכמה י"ח כ"ז) ע"כ כופל עליו לסון "מוכרצל" (דה"א ע"ו כ"ז) ולסון "עטה" (ס"א כ"ח י"ד ובס"ו). והיה לצוש הכהן הגדול ולצוש וולכי ישראל שחול ודוד (ס"א ח"ח י"ח כ"ד כ"ח) ונשיא האומות (יחזקאל כ"ו ד"ז) ובני הכזירים (ס"א ח"ב י"ט) וסרי העם (עזרא ע') ועשירי הארץ וגדולים (איוב א' ב'. צ' י"ג). ונעשה וועיל הכהן כליל תכלת (שמות) וועיל הוולך דוד מן צוץ (דה"א ע"ו כ"ז). אך לא נדע אם היה הוועיל גם וולצוש הנסים, שאין להציא ראיה צרורה ע"ז ונתחצוב אלל תור כי כן תלצטנה צכות הוולך הצחולות וועילים (ס"ג י"ג י"ח) ופכי שווסצ סס כוואור ווסגר על "תנתה הפסים" אשר היתה על תורה, והוא כעין צאור להשוות התנתה שהיא צדוות תציתה אל תאר הוועיל. ויתכן כי כל הושפט ההוא נוסף על גליון הספר וואיזה וועתיק לצאר תוכן תנתה הפסים שהיתה כוין וועילים אשר נהגו צכות הוולך ללצוש צערס תהיכה לאיס, ואח"כ נקשח הצאור הגליוני הזה ע"י וועתיק אחר אל תוך הספר, כאשר קרה כואת הרצה פעוים צוקרל כידוע.

ב. שמלה

צסס שמלה (הסרש סול צערכית מורה כריכה ועטיפה) כנו העברים ויני צגדים עליונים*) אשר נהגו ציוים הקדמונים ועוד היום צמוקוות החוים צחסיס וצאפריקה להחכקות צהס גצרים (ישעיה

(*) כו"ש, עוטה אור כשלמה" הופל על הצגד העליון העוטף כל הגוף כו"ש, והוא עוטה וועיל" ונאור, וועיל לרקה יעטני", "כאשר יעטה הרועה את צבדו", ווענו על

ד' ח' ונשים (דברים כ"א י"ג) * כעס ככהן. והיו גדולים ורחבי ידים להשתרע על כל הגוף (כח"ט "וחכמה צלמה" ח"א י"א כ"ט) ולסכון עוד לתשמישים אחרים: פעם הרקיעו אותם כיריעה על הארץ (שופטים ח' כ"ה), ופעם היו לנזק עתיק על דצת הגוולים ועל גז הקוסים והחמורים כמו כר וכס למוטצ הרכב עליהם, פעם עשו אותם על הנוטה לכסות לילה להחם בהם (שמות כ"ג כו'. דברים כ"ג י"ז. כ"ד י"ג) ופעם היו לסק ולחונחת לשום ולשאת בהם (שמות י"ג ל"ד) דברים שונים (ש"א כ"א י' וסלי ל' ד'), ויש אשר השתמשו בהם לקלעים ליריעות האוהל ולכס האניה.

וכן נוספר הנוסע Wansleb כי הערביאים צמורים כופלים שומלם ארובה עד י"ד חמות וכורכים אותה על גופם כנה פעמים, והיתה להם ציוס לנעיל ולכסות צלילה וליריעה באוהל ולחונחה ולכציר ורדעה על חמוריהם, ולפעמים גם לנפרש נס על ספיוכותיהם הקטנות. ונקראה שלמה כזאת אלל הערביאים Heik שהיא בעברית חיק המורה בהתחלה על קפלי וקנטי השומלה הרחבה שסם טונו הידים כמו צללחת (שמות ד' תהלים ע"ד ו"ד י"א) וסם נסאו כסף לשוחד (ושחי י"ז כ"ג) וגורלות (סם ט"ז ל"ג) וגם ילדים (ו"א ג' כ'). צמדד י"א י"ג שהיא ע"ד רות ד' ע"ז) ועלות צלאן (ישעיה ו' י"א) — והמליכה מנווח: "שאתי צחיקי עמים רבים" (תהלים כ"ט כ"א) — וצחיות שומלה כזאת גם כסות לילה צומה ככ"ל נקראה האשה שוכבת חיק בעלה וכן להפך (דברים כ"ח כ"ו) ע"ד "ופרשו את השומלה" (סם כ"ג י"ז) ומה "חיק נכריה", (וסלי. ה' כ'); והיתה שומלה כזאת גם לנלע הרכב וזהו "חיק הרכב" (ו"א כ"ג ל"ה). וכדף ססם חיק עם צג ד': "סיחמה איש את צחיקו וצגדיו לא חטרפנה" (וסלי ר' כ"ז) ועם סק: "לצוסי סק וגו' ותפלתי על חיקי חסוב" (תהלים ל"ה י"ג).

שסם כלס", "יעטו בנעיל" וכו'. ומלינו צמקרא שגדף שרש עט ה עם שרש עטס (המורה צעריית כסוי כל הגוף צלי גלוי כל מואונה) והוא: "עשויה לצרק נענה לטבח" (יחזקאל כ"א כ') שר"ל ע"ד חרצ גלית הפלסתי שומר, "הנס היא לטה צמולה" (ש"א כ"א י'). וכמו עט ה כן נרדף גם עט ה עם עט ה: "שומל צע שותו ולא אחז י עט ה ינון ולא אראה" (איוב כ"ג ט'). וצחנס רלה חרצ ש"ר להגיה סם צע שותו תחת צע שותו. ומלינו עוד כמוהו: "כי רוח מלפני י עט ה ונשמות אני ע ש י ת י" (ישעיה כ"ז ט"ז). וטעם רדיפת שרטי עט ה עט ה עט ה נראה צצחית חנועת עוטיה עטה ורחוף עיט, כמו שלהפך מורה עט ה גם חנועת הסלך והחפזון כמו "עושה הנה והנה" (ו"א כ' ו') ואולי גם "ו ע ט ה נקסה" (ישעיה ג' כ"ד) כמו ו ע ט ה. וצח יפורט עוד כחוב אחר קשה הצנה: "ונענה חלה תחת רוח כהה" (סם ס"א) שגא גם פה כמו צבתוב הכ"ל. ו ע ט ה לעומת רוח ורלונו: רוח שומה (ונשרש ה ל ל המורה ז ר ח — צהלו גרו על ראשי" — וגם ש ט ח ע"ד "אור זרוע (זרות) ללדיק ולישרי לל שומה") תחת רוח נכחה ועלצה.

* ודומה לזה ססם א ס ע ל י ת (Stola) צמקרא שפי' ר' צנינון מוספיה סם חין מיוחד לנשים ונעבתק ללצוסי חנשים, והסם ט ל י ת צח' שהוא לדעת ר' מלליח מוצא צערוך לנעלה מכל הצגדים.

בראשונה היתה שוולה כזאת פשוטה ועורה כיום גיחה ונרחס ונסכת
 הארג, ומערת עזים או גמלים צלי כל מעדה תפארת, ועטתה את הגוף
 ברצנות קומתיה הרחבים ככ"ל (*). אכן ברצות חודת התפארת צישראל
 לא מלאה שוולה כזאת עוד חן צעיני העצרות בלאתן שער עלי קרת או
 צצנתן צקוד עליזים, ואז החלו לארוג שוולות כאלה וולור לחר או וולור
 גפן דק וזך אשר לצפו בהן יום יום אכסים ונסים, באהצתם תוויד ללצוט
 צגדים לצנים לחורים וזכיס כסלג, כאשר לוח המוסוק הקדונוי „וכצפו
 שוולותם" (שוות י"ע) והחכם האחרון „צכל עת יהיו צגדיך לצנים" (קסלת
 ע'). ואך ציני יגון ואצל לצפו צגדים לואיס כו"ס אלל ופיצת „ואת
 צגדיו לא כצס" (ס"צ י"ע כ"ה) ויהוסע הכהן הגדול צסתאלצלו על טענת
 הסען לכגדו הים לצוט צגדים לואיס עד אשר הלצישו אוחו ווחללות
 עהורות (זכריה ג').

אצל גם השוולה הזכה הזאת לא הספיקה אח"כ להצציע עין צנות
 ליון, אשר נפטן שוקקה להעלות על צסרן אך שני עס עדכיס להחנוקס
 ולהחנולץ בלצעי רקומה, לכן סנו תואר השוולה ההיא צפנים סונים, והיו
 תולדותיה ציני צגדים עליונים רצים וסונים כפי אשר קרא להם ישעיהו
 הכציה צשוותס לוויניהס.

בחרצוני קון וטרצ חוס עטו העצרות על כחתן וועדה צגד רחצ
 וחקפל צופלי רקומה ויורד עד עקצות הכגל, וועטה חטוצת אטון וולרים
 או לור לחר ווארץ הודו או טס וארגון (ושלי ל"א כ"צ), לבן או ורוקס
 בלעלועי כרוצים, והוא זך ודק כוועטה ארג חוטי רוח. וציני החורף והקור
 עטה לה אסת החיל לצוסה עוז והדר (**). ווסס או ארגון או סכיס (***)
 כפי ווסת רכוסה, לווען לא תירא לציתה ווסלג.

והנה נומלל הסס שמלה לליון כללי (***) וצלי הצדל צין צגד
 עליון לחחתון ד"ו „ושלוות צלות עליהס" (יהוסע ע' ה') וציחוד אלל
 הפעל קרע ללער ואצל (צראשית ל"ז ל"ד. ו"ד י"ג. יהוסע ז' ו'). והיה
 להס שוולת קלין (ישעיה ג') שוולת איס וולחונה (סס ד') שוולת סציס
 (דצרים כ"א) שוולת אקורים (צראשית ו"א י"ד ע"ד צגדי כלל סכוכיר
 להלן) וכו'.

(* וכבר הזכרנו טע"כ הוכרח הנושא שוולה כזאת כפעס צפעס לחקן אותה עליו
 ולכרכה היעצ לווען לא תפריע פעמיו ואקוריו יועטו, וכי ע"כ מלינו צמקרא לרוצ „סנס
 וחתים" „אזור חללים" וכו' לכוונת הכנה והזמנה לאיזה ופעל צכה וצרגס, סר"ל חגור השוולה
 הרחצה לוועלה לווען יקל נושאה לרוץ אורה ולעצוד עצודתו.

** וושלי ל"א. וזהו פ"י „עוז והדר" סר"ל וולצוט יפה תואר אף גס ועצ להסס
 צו צחורף, וכפל הלסון דומה לולית הכחוצ „לצטי עזך ליון לצטי צגדי תפארת ד' וגו'.

*** הסכס Michaelis גורס כאן ישנים סר"ל doppelte Kleidung וכן הוא
 כנוסח השצעים, וגס הפולגאטא וחרגומת duplicibus מפני שלא יתכן להלציש תולעת שני
 צל צני הצית ואפי' העצדים צושווע.

**** ולהארנוי הסס הכללי ישפא צתרגוס על שלמה ועל אדרת ועל טעשפות

ג. בגד

לליון כללי על המלצות העליון כולל וולבד שמלה עוד הסס הכללי
 השכי בגד (בראשית ל"ט י"ג. ישעיה ס"ג א') שמווד אלל מעיל (עזרא
 ט') וכרדף פעם עם שמלה (בראשית ל"ז בפעל הקריעה אלל ראובן על
 בגדיו כמו ציעקז הכ"ל על סעלותיו) ועם מעיל (*). (ישעיה כ"ט
 י"ז. סס ס"א י') ופעם מורה קלעים ונכסה לארון העדות ועל כל המקדש
 (צמדזר ד') בככוי "בגדי השרד", ופעם מורה כסות הנעם אשר
 יתעטף בה היסן (ש"א י"ט י"ג. ת"א א' א') ופעם אנוחח לשים בה
 משא דברים טובים (ת"צ ד' ל"ט), ופעם מורה כמו שמלה לליון כללי
 בלי הצדל התחטון והעליון (ת"צ ז' ח'. ש"א כ"ח ח'). והיה להם בגדי
 אלוונות (בראשית ל"ח) — והיו "בגדי אלוונה" שאקרה התורה לחבול
 (דברים כ"ד) — בגדי אצל (**). (ש"צ י"ד) בגדי כלל (ת"צ כ"ה) בגדי
 תפארת (ישעיה כ"ג) בגדי חופש (יחזקאל כ"ז) וכו'.

ד. לבוש ה. כסות

ליון כללי שלישי הוא הסס לבוש (או מלבוש) המורה ג"כ כמו
 שמלה על נכסה לילה לישן וכרדף עם כסות (איוב כ"ז ז'. תהלים ק"ד
 ו'). והיה להם לבוש כהני הצעל (ת"צ י') לבוש מלכות (אסתר ו') לבוש
 אכסי ואלחונה (ש"צ כ'. ישעיה י"ד) לבוש אצל הוא שק (אסתר ד') ולבוש
 נשים עשירות עוז והדר (ושלי ל"א) שש ונשי וארנגון (סס יחזקאל
 ט"ז) ומונשצלות זהב (תהלים ת"ה. ש"צ א'). וליון כללי רביעי הוא הסס
 כסות (שמות כ"א י').

ו. שית

ליון כללי חמישי לבגד עליון הוא הסס שית הנזכר בין עדיי הזונה
 (ושלי ז' י') וע"ז מוליח תוכחה מוסר (תהלים ע"ג ו') שנופל עליו הפעל
 עעף וכרדף עם הענק שהוא רביד הקוצצ את הלואה.

ז. מד

ליון כללי ששי הוא הסס מד או מדה או מדה המורה פעם על
 וולבוש בכלל (ש"א י"ח ד') ופעם על אחז בגד עליון (שופטים ג' ט"ו. ש"א
 י"ז ל"ח) ואלל קריעה כמו שולם וצגד הכ"ל (ש"א ד' י"ב) וכרדף עם
 צגד ומזח (תהלים ק"ט י"ח) ופעם על בגד תחתון (ויקרא ו' ג' שמוקצ
 "על צשרו" גם על מד), ופעם על יריעת הרלפס "יושצי על ודין" (שופטים

(* ומורה כוונתו בהערתה על חולת האונח בנעדה שקר וצונעטה כחש : צגד
 צגד ונעול ונעל (vermählen).

(**) ובמדרש איכה מכוונים "בגדי צדד" : כל זמן שעושין רלוטו של מקום ולבציעך
 רקחה וכל זמן שהן מכעיסין אותו הוא מלבישן בגדי צדד.

ה'). והיה מד וולצוס הכהן (ויקרא ו'. תהלים קל"ג) וולצוס איש וולחנה (ש"צ כ') וכו'.

ח. תבריך

ליון כללי שציעי ציוני ויקרא האחרונים הוא השם תבריך (אסתר ח' ט"ו) שר"ל עפ"י לשון קוריא וולצוס ופואר ארוך ורחב צופלי קופסיו. — וידעתי כי הקורא צארלותינו וצווננו אשר לא כסה הלג כף רגלו צארלות המזרח ישחמום על רצוי שמוח בגדים עליונים האלה, ולולער יחשוב שלצטו המזרחיים הצגדים האלה רק חליפות זא"ז צקירוגין; אולם צאונת הרצו חנסי המזרח ללצוט בגדים קלים רבים גם צצח אחת ככרחה ומושקה (צצח פ' ט"ז) „ולוצס כל מה שיכול ללצוט ועוטף כל מה שיכול לעטוף ר' יוקי אוור שמונה עשר כלים" ופי' ר"ע שס שהוא רגיל ללצוט צחול צצח אחת, והולך ומונה בגמרא שס ואלו הן: הקרבל העליון וולצוט למר ומגור רחב וצגד לר וחלוק שעל הצטר ומגור עליו וכוצע וולכפת וצתי סוקים וידים ורדידים ועלית קטן וקודר צצלוחרו וכו' ע"ס.

ט. אפד

יעוד כולל שס פרטי לליין איזה צגד עליון והוא אפד המזכר צחחלה לשס צגד הפארת אשר עטה הכה"ג (שמות כ"ח) וועשהו שס כהורחת השרש אפד צלסון ערצית שר"ל: הפל צצר ולוועלה לוטה, כי כן היה האפוד כופל ואלחורי הכהן לוטה ווגיע עד עקציו (עיין רש"י שם), ואח"כ מזכר למין צגד חנסי „אפוד צד". ולא כולל אלל כסיס. אכן לעוונתו כולל עוד שכי שמוח לליין ויני צגדים עליונים לכסיס צלצד, ואלה הם:

י. מטפחת

הכציה ישעיהו וווכה הוועפחות צין צגדי תפארת צכות ליון, ומורה השרש לפח (צחלוק ט' ל' כדלעיל) צערצית על שטיחה ורקיעה והוא פשוט פתאווי של קלעי אוהל ושל וערכת הלצח, וכן צערצית עפח הוא רוחב הירד ונחמר (ישעיה ו"ח) „וייווכו טפחה שוים" שר"ל כווי יריעת אוהל השוים, וזהו „ונוקד עד הטפחות" (ו"א ז'), וכרדף צהורחת גדול צנים עם רצצ גל צ*). וכרחה ווכ"ז שגס לצוט הוועפחת היה צגד רחב ידים צכפליו וקוועטיו הנקל להשטרע ולהחמודד על כל הגוף, עד כי רוח המוחציה השחחשה צצגד כזה טעליה, אשר כקחה צו צלילה צצכצה צוורגלות צועו, לקחת אל חוכו הרחב שס נודות טעורים. וכרחה עוד כי הוועפחת היתה יקרה וחשובה צרחה וציפיה יותר וון הס וולה, ע"כ היתה צגד תפארת לכסי ליון ולרות אשר צוולות כעווי חוונתה רחלה וקכה והעלחה עדיה עליה.

*) „עוללי טפחים" (איכה ז'). חונס יונחן חרגס גם שס: עוליוויא דהוו וולפסין צקדינין דוילתא, שר"ל ילדים האוויים עלי חולע הוועפחות.

יא. מעטפה

ישעיהו הנביא מונה ג"כ הוועטפּוּרֶת צִין בגדי הפּאָרֶת צנוּת לִיוֹן. השרט ע ע פ וורה צערצית על ענף עץ יונק הנוח לכּוּף ולהתקפל הסה וכה, ע"כ מורה צערצית (וצזה קרוצ השרט הזה לאחזת ורעיו ע ע פ ע ר) גם על צגד שוּתקפּל על הגוף לעשותו על כל סצִיּוּתוֹ, חסוּ הוּלִילָה „וּעוּקִים יַעֲטוּ צר" (תהלים ס"ה) שר"ל העוּק יהיה נזקקה כלו צצר צאפּס ווקוס פּכוּי. והיה הצגד הזה נשחרע ונחווודד על כל שאר הצגדים התחחוכים והעליונים לכסות עליהם צשפעת חלחלי קלותיו ונחלפות כשליו כעין עטיפת ישועאל (ו"ק כ"ד). וכצר הזכרנו לעיל שכל צגד ארוך ורחב כזה הגיש את לוצפוּ לנחושטים וצנלתי יכלת להשחרר על ילורי גוּוּ ללעוד צעוּ ולעשות ונלחכתו, עד שכלזר צחגור וכפלי הצגד התכוּלוּ צרחצם ונושכו צלרכס לועלה נגד הוּתחים והחזה, ואז יכול הלוצפּס לפעול צזרוע עזו, ע"כ קנה וגם כלצה החוורה הוּלִילִית צערצית ללִין צשרט ע ע פ חולשת הלצ והכפּס והרוח נופי זלעפות רעב או אחיזת השצן, וגם חולשת הלֶאן הנחלה והנהלחה אשר חכוּף ראשה תחת נזקקה לורה אשר יעוּיק עליה נשא לעיפה; ולהפך הלֶאן הצריחה נזקקה וקוּ צרת כאלו סנקה וּתחיה ואזרה חלליה לקטור נועפת לורה צקטורי אור להקל נשאו ועליה; והוּלִילָה חיה ככל אחיותיה העצרות כי חיות הנה צלִיור וצדוּוּיוֹן!

יב. קנפות

העצרים כיתר עניי הקדם היו ווהירים ואלד להחעטף צצגדים רחצי ידים כאלה, עד שגם צצגדים וורוצעים (כעין הוּטפּחות Shawls שלנו וכמו העליתים שאנחנו וּתפּללים צהן) צעלי ארבע כנפות אשר התכּוּ צזהם (צצרים כ"צ י"צ, יחזקאל ע"ז ח'). ידעו לעשות עטה צוּתירות כפלאה, והפּטילו שתי הכנפות העליונות וּאחורי כחפותיהם לעומת שתי הכנפות אשר לעצר פּתיהם, וקרטי זהב או נחשת רכּוּ ארצעת קלוי הצגד לחחדים לווען יתלכדו ולא יחפרדו, ולא יזח עצר הפּתים וועצר הכחפות.

ועעס העתקה השס בנף לקלוי הצגד הוּרוצע (צוודצר ע"ו ל"א) וכקות לילה (צצרים כ"ג א'. יחזקאל ע"ז ח'. רוח ג' ע') והוועיל (ס"א ח"ד). וּפּני שהקלוות האלה דוּוּת לכנפי העוף ע"ד שוּפכה קלות הכרס (ישעיה ס' א') או הוּחצח צפּס קרן צעצור טוּוּים לקרן החיה, וכן היונים והעצרים וּכּתים קלוי הצגדים צוּלה הוורה צלשוכותם; כנף העוף, וגם קלות הארץ וּכּתים ככפּים הוּלִילִים (ישעיה יחזקאל ואיוצ) וכן הרוח (שמואל הוּשע ותהלים) והאניה (ישעיה י"ח) והשחר (תהלים קל"ע) והשמש (מלאכי ג' כ') צדרך השאלה וּלִילִית כזאת.

יג. צעיפים

על כחנת הפּתים ועל הוּטפּחות והוועטפות ההן כּוּוּ הנשים העצרות וּכּף נגל ועד קדקד וועטה דק ורך, אשר צרוצ קוּעיו הלניע צגדי העצרות

ויכרי גוה וועיני גצר זר לופה וווציט ציפיה. סס וועטס כזה צוקרא הוא
ציעף (* חסר חכמה צו רצקה צראחה את איסה לעען לא יחזה צה
(צראשית כ"ד ס"ה), וחסר החעלפה (Vermummt) צו חמר לעען לא
יכרה יחודה חויה, וצחלמוד (כלים ו"ג) ווכנה טרען.

יד. סתר פנים

על כל כבוד חופה, ועל כל צגדי פאר האלה השחרע סתר פנים
הלוע הלוע על פני היפיה, ווסכה נסוכה צקסוריה על גרגרותיה וצחלחלי
קולותיה על כתפותיה ורק שתי עיניה כיוני הגליות נסקפות החולה וצעד
ללוחה.

פרק ששי

בגדי כבוד ותפארת

ממאָתה בשוליה לא זכרה אחריתה
ותרד פלאים (איכה א').

א. מחלצות

וועל להצגדים העליונים הכ"ל לצסה העצריה וועדה צגד דק הארג
וזך הוראה וחסוסק ווחכולץ צהדרת חן ללצי עדי תפארת. לויני צגדי-חג
כאלה קורא הנציא ישעיהו מחלצות (***) ולכן סרס העודף הנקרא שוליים
(Schleppen) וצל"ח שיפולי גליוח צסכהדרין ק"צ) ארוכים וואחריהן (כעין
שולי וועיל האפוד חסר לצס הכהן הגדול, — שעות כ"ח ל"ג — וכעין
וחזה הנציא ישעיהו וושלנות חוד השכיכה, וסוליו מלאים את הסיכל").
והעצריה עטסה ווחללות יקרות כאלה צחגים וצמוועדים, צשוחת חתוכה
ווצסחה שומים, צקהל הוון חוגג או צוקסלות עצודת הוחצח. וסס צגדי —
חג כאלה אלל האכסים היה חליפות (סופטים י"ד י"ע וכוזר לרוב אלל
צגדים ועיין צהערה) ע"ס שוחליפים (לסון חלף כופל על לצוס, כלצוס
תחליפס ויחלופו" ועל שונלה, ויחלף שונלותיו") צגדי חול צצגדי יקה, ווא

(* השרש לעף וורה צלסון ערצית ענין כריכה קציצית כ"פ ונרדף צזחת עם
השרש לכף הדומה לו צחלוק ל' צע' ופני שלפי הצרת הקדמונים כצטח האות נו"ן עם
העי"ן ציחה, כונו ששעיר ע"ז הרומצו"ן צוואורו, "אור לחתיצה". לכן צח פעם (תהלים פ"ט
כ') עזרת' כזר הנזכר סס ולהלן כתוצ ל"ט אלל וועי' ח. וועליו צחסר ז' ד' שחרגו
הצבעים על, "צחוק הולך" כאלו כחצ, "צחלר הולך" וואור החכס הר"ח יפה צקפרו על
חרבוס הפשיעח לחוש ווגלות, כי כראה שקרא היוני צחלר תאו' צכזק; חולס עפ"י
הכ"ל יחכן עפ"י היוני כזק כונו עזק ער"ל כונו חלר וול' ויעזקהו".

(**) השרש חלץ צערצית וורה טוהר וזוהר (הפך אופל ואישון) כונו כסף
לרוף ובל דצר יקר ולח וזך, ע"כ נזכר (זכריה ב') "וחללות" צהפך, צגדים לואים". ועל
"חליפות צגדים" (ו"צ ח' ה') "חליפות שלמות" (צראשית ו"ה כ"צ) — היוורה לדעת חכווי
הציחור על צגדי הערציהים הארוכים שקוריץ החוגרתיים Kastaans והערציהים Kalaat (סני
השעות האלה שגורים עוד היום צפי יהודי פולין — וחרגס הערצי צסס נגור ושרש חלץ.

כמו עד היום הזה נתנו ולכי קדם לאנשים אשר חפלים זיקרם, להיות מרואי פניהם ויושבים קרוז למלכות, בגדי כבוד ותפארת בגדי סרד וסדר כאלה, להסתדר גם צעודם זהילי וולך) ויחנן שופרי זאת (מלכד הטעם בהערה הכ"ל) נקראו ונחללות (שהיה גם שם בגדי גברים זכרים ג' ד') ע"ס שחוללים אותן אחרי עצור השמחה להחליפן בגדי חול.

ורצת התגאו העבריות העדינות, וציחוד עלויות עגזים וצקקות אהבה, צפולי ונחללותיהן הנקחצים ונחחוריהן והמחלגלים צעגולי ונעגל רגליהן כנאסף אחרי החלון ללכוד לב הגברים. — שורה לנגדך, הקורא העברי, עלוזה רכה וענוגה, ונקוערת וור עוצר ולצונה כתימרות עשן, עוטיה עטה צומחלה ונשתרעה צופלי כפליה הרועסים עליה כנעצרי ים נגרש לרוח היום שיפוח, שפחה כושאת קוליה צחלתלי עגיליהם אחריה, והיא גם היא כנחעלפת ונחרפקת על דודה וכשענת על זרוע ימין ונאחצה, וככה הלך וטפוף*) הלך — זאת תנוכת צה ליון בגאון תפארתה! — וע"ז דוה לב הכציא המוקוק על קריה נאונה שהיחה לזונה לאור: „טוואחה צפוליה לא זכרה אחריתה!“ ואת כנסת ישראל צדווחה לאשת חן ויטיבה לעד להטות אליה לב עוגזים „אשר לודה אותם עליה אלופים לראש“ (ירמיה י"ג) ויסקר הכציא ההוא לאור: „צרוז עוכיך נבלו שוליך:“ וצחרפת מוקרה אונור „וגם אחי חספתי שוליך על פניך ונראה קלונך נאפיך ונחללותיך זונה זכותך וגו“, וצלסון הזאת יסור יסר כחוס האלקוטי את העיר הגדולה כינוס טווצת חן צעלת כשפים ונרוז זנוכיה המוכרת גוים צזנוכיה ונשפחות צכשפיה לאור: „וגליתי שוליך על פניך והראיתי גוים ונעךך וגו“:

(*) „ישן כי גצהו צנות ליון וחלככה כטויות גרון ונשקרות עינים הלך וטפוף תלככה“ (ישעיה ג'). בני קדם וציחוד הערציאים מולאים חן ויופי צלכת היפיה נעה ודה כחוזו (watschelnder Pfauengang) וכנוע תור גצה קוונה ופני רוח נושצת צכפותיו. הליכה ונעופפת כזאת הוסקה מצדויות שולי ונעטיפות ונחללות, ונחחונה לחת חן ויופי לתנועת קרח העודף, אשר כנצב החבי צעלל לצעיו החנוקס צרקווח זהב ונפז וצנשצלות אצני חן לרגלי פעווי העצריה הנחנעועת כלהט חרצ ונחפכת. וזס פ' הפעל ט פ פ ציטעיה הכ"ל, שכן מורה השרש ט פ פ ציטעיה לשון השוואה צודה, וכן צל"ח לא גדושות ולא נחוקות אלא טפופות (יוואח ו"ח) וז"ל כאן פסיעות שוות „עקב צלד אגודל“ (שצת ק"צ), והשרש טפאף צערצית מורה לשון התנועה צנעגל, ונזכיר השד"ל צפירושו ליטעיה כי צערצית יאור פ ר ס ע פ אף על סוס הנחלך לאט וכן הציא ר' יונה צשרטיו (הציאו גיזיוס) ונלילה ערצית ונשרש ל פ פ (צחלוף ט' ל') טעניכה נתיכת הרגלים על הארץ צככונה, וזהו ענין הליכה צח ליון צעצטיט טלנוותיה, צנטיית גרונה הנה וסנה, וצקקור עין לבל עזר ופנה, אשר אך צכצדות תנחג צלעדים עגילים כחלילה חוזרת צנחוגה. וזהו חלק ההחול צחוכחת הכציא צראשיתה, וחלק המוקר צאחריתה. וז"ל החכס ר' יואל צרי"ל צצאורו (הנאסף לשנת תקנ"ד) על הכתוב וכעכס אל ווקר חויל (עיין להלן ח"ב פ"ו): ונלחו צדצרי הימים הקדמונים טנהגו הנשים להחלצט צלעיף הנעטף את כל הראש ונשס היה יורד על כל האחורים והעודף וננו היה קרוח עור כאיזה חנווח על פני הארץ (ויחנן טכוון הכציא לזה צאמרו וקרוחי טצולים צראשייהם) וכשהן חולכות הקרוס הזה ונחנעע אחריהן צחנעעה עקוונה ועקלקלות דוונה לתנועת נחש וזה יפאר ויקטע את

ב. גליונים

זכות ליון אשר לזכו גלות צהוד יפין והחלוצו גלון צהדר יפעחן, העלו על צטרן ויין צגד דק חך וחטובת אטון וולרים שיה צוץ או וטי וועסי ווכצו, אשר וצעד לחרכיו נסקף עור צטרן או לצכת כחנתן, כי כן חלצטנה ציוויס הקדמוכים גם כסי היוניס והרומיס, וציחוד זנות ארלות הקדם. להצגד הזה קורא הנציח יעטיה גליונים*) ושרש ג' לה צהגלות כגלות וצעד ללוחס כל נסחר ונעלס אשר לא יראה החולה אלל נסיס וכליעות לכה.

ג. סדינים

צסס סדין (***) — סנחורגס יונית Sindon חה סנוו צכל הלסוכות — נקרא ויין צגד לגצרים ולנסיס. ושרש הסס וולסון וולריה, שסס וקור חומר הוולצוט הווא שיה ויין קל ופעטה לחורה וכה דקה ון הדקה. והיו הצגדים האלה יקריס וואד, שע"כ יעד סנושון שלסיס סדיניס צומחיר פטר החידה אשר סס לפני ורעי חחונחו וסנוחה לצו (סופטיס י"ד) והיו חציציס צכל הארלות וואד, שלכן הוכרחו כנעני לור ולידון לעשותס גם על ידי סכנותיהס הנסיס העצרות צארץ ישראל (עיין צהערה). גם

כל הגוף, ולכן חתבצר על ידו כח החסוקה צאיש להחצצר אל האשה עוצת הוראה היה. ואנו רואיס גם היום שיחנו הנסיס קרוח כזה צצגדיהס שקורין צל"ח (איינע שלעפעע) ולזה חמר הנציח וחת חפארת העכסיס (דיח וואיעקטעע דער שלעפעען) וזה שלח חמר צעאר החכטיעיס שהציח סס לפי שתכליתס לתח יקר וחפארת אל הלצוט צו, וכן כצאר וצרגליהס תעכסנה שהיו סודיסי צרגליהס, כמו שקורין צל"ח (איינען שלעפעענדיגן בלנג) וכו'.

(*) ולא כפי קלח הווצאריס שר"ל ונראה אספקלריה, צאשר הנציח מונה הגליוניס צין צגדי חמד וועטה אורג ורוקס, ודצר הלמד ווענינו הווא. וגס צל"ח ג' ל ח א ויין צגד הווא „וגולחא דדעצא פרסי עליך“ (צ"ו פ"ה) וכן וחרגס יונחן על כנפי צגדיהס ג' ל י ה וכן הוודרש על חגורות ועל קרצליהון, עיין צערוד וולת ג'ל, וכן פי' הח' שר"ל לצוסיס דקיס שאינסי ווכסיס הצער אלל ונגליס אוחו שהצער נראה ווחוכס לרוצ דקותס, וכן הווא חחרגוס השצעיס, וכן הציח רד"ק צשרשיס סנקראיסי צערצית ג' ל י ה. והסס סרבלא הכ"ל (דניאל ג' כ"ח) ווערש Michaelis ווכסיס ארוכיס ושרש הסס צפרס, וועייד (Bibliothek חלק י"ד) כי היו צין חלנידייו ווארץ הונגאריה ואחורו עגס צלשונס כן. וחת חזכיר אוחו וזה שהיהודיס ווכסיס הארץ Ungarn צסס ה ג ר סנוקורו מונה סנלינו כי על „הגריס“ (חלליס פ"ג) וחרגס הכסדי הכגריס שר"ל Ungarn, שע"כ רלה החכס Wolf צסס Moyne לשער, כי חחרגוס הזה לא נחצצר עד הוואה החטיעיית לונספר הוולריס, כי רק אז חתגלה עם הונגריס חתצל, אכן ע"ז השיצ Michaelis צספרו הכ"ל ח"ג כי צאוח חזבר עם האונגארן אלל כוחצו דצרי היניסי עוד צוואה החוטייית לונספרס וכו' ע"ס.

(**) צדגט הדלח הוורה על חקרונ כו"ן הונוולל שער לשוכות, כמו ספיר צארמיית סכסירון גבור צקוריית בכצרה, וכן סדין וחרגס צעאר לשוכות סדין. וועפי סכנעני לור ולידון רכלו צאטון הזה וואריס לערוצ עם

הסדינים ומה יטעוהו במקפר בגדי גאון הפלחה זכות ליון אשר צטנתן
צניה הנשים פנימה לצטו אחס על עור צטן צמקוס הכחנת.

ד. פתיגיל

חס חצנו למעלה חס הפתיגיל צומרכת סאזורים, חס דעת
רבים שהוא מעיל רחב ומתפסט ושמו פתיג צחוספת — יל כנו
ברמיל מן ברם; וקטק הסס פתג דומה לשרטי פסק פתה
פתח פלח פקח המורים החכה ופרחה. ולדעת טד"ל קטק
הסס פתיג וחוספת גי היא דרך געגועים להורות פחיל כחמד
ונעים. והסס פתיג (הכוכר צראטית ל"ח) פיקטו חונקלוק ורס"י
מענין טולה, והרד"ק פתח אדרה או לכיף.

חלק שלישי

צבי עדיי פנות ציון

פרק ראשון

שער ראש האשה

ושפח ה' קקד פנות ציון
וח' פתחן יערה (יעים ב')

א. מעשה מקשה

ותחת מעשה מקשה קרחה (יעים ב').

העצרות, כונו כל נטי ארץ הקדם, חסנו לסאה על ראשן ונגדל סער
ארוך היורד ומקדקן צמקלעות תלחלים על לוחן, וכוונה ונחאס היה
בעיניהן ראש קרח ונצח או דלה סער דלה ולכוונה. וצוחת ספך סכזיא זו
לעגו ועצרה חוכחתו על גצרות עיני זכות ליון צגערתו: „ושפח ה' קדקד
זכות ליון וס' פתחן יערה וגו' ותחת מעשה מקשה קרחה". ולעוונתו משהחאה
דוד שולחית על טפעת סער טאהצה נפשו הדומה כעדר העזים סנלסו ומה

כל הארלות, וגם העצרים אשר למדה מלכת הסדינים צמורים עשהה קדין כזה
ותחכרהו לכנעני לידון (ושלי ל"א כ"ד) והלדונים היו חומרים על כל הסדינים
סבידיהם, צין שהיו מארץ ישראל צין שהיו מארץ אחרת, כי הם מעשה ארץ
מלרים, ע"כ גזרו רבים מחכמי העמים הסס קדין משס העיר לידון סקרה
צלטותיהם גם סידון.